

DE BIJBELSCHE FEESTEN

-

JOODS/MESSIAANSE

-

- LITURGIE -

SJABBAT EN HAVDALAH

PASCHA

ONGEZUURDE BRODEN

SJAVOE'OT - WEKENFEEST

BAZUINENDAG

JOM KIPPOER - GROTE VERZOENDAG

LOOFHUTTENFEEST

ACHSTE DAG

DE BIJBELSE FEESTEN

-

JOODS/MESSIAANSE

-

- LITURGIE -

Coverontwerp: Patrick van der Heijden

Uitgave: Heijdensche Projekte(n)

Eerste druk 2018

Samengesteld door Patrick van der Heijden vanuit allerlei bronnen op het internet. U bent geheel vrij om te kopiëren en aan te passen naar eigen inzicht.

Voorwoord

Dit boek is samengesteld naar aanleiding van een maanden lange zoektocht naar de juiste liturgie om Zijn feesten te vieren. Een oneindige zoektocht omdat ik de liturgie door de jaren heen blijf aanpassen. Deze liturgie is daarom ook niet “de liturgie” maar een handig gebruiksvoorwerp voor diegene die Zijn feesten willen vieren maar nog geen idee hebben hoe je het kan vieren.

God ontwierp en maakte Zijn Goddelijke kalender op de vierde dag van de schepping. Zijn doel daarbij was ons te onderwijzen aangaande Zijn verlossingsplan door Jezus (Jesjoea), de Messias. “En God zeide: Dat er lichten zijn aan het uitspansel des hemels om scheiding te maken tussen de dag en de nacht, en dat zij dienen tot aanwijzing zowel van vaste tijden als van dagen en jaren;”. (Genesis 1:14) Gods kalender is gebaseerd op de maan, de maantijden. Wij hebben een Babylonische kalender die gebaseerd is op de zonnetijd, maar Gods kalender is niet veranderd want God is dezelfde, gisteren, heden en tot in de eeuwigheid.

Een sleutelwoord uit Genesis 1:14 is vaste tijden. Dit woord is eeuwenlang niet juist uitgelegd. Aan de wortel van het woord vaste tijden ligt het hebreeuwse woord ‘moade of moadim’, wat ‘een vastgestelde tijd, een festival’ betekent. De Hebrew Stone’s Edition Tanach (O.T.) vertaalt Genesis 1:14 als volgt: “...en zij zullen dienen als tekenen en voor festivals en voor dagen en jaren”. Psalm 104:9 zegt: “Hij heeft de maan gemaakt voor de vaste tijden”. Het woord vaste tijden betekent ook hier weer ‘moadim of festivals’. We kunnen dus zeggen dat God de maan heeft gemaakt om de vastgestelde tijden en festivals aan te duiden. Vroeger keken de apostelen en profeten naar de maan om te zien welke tijd van de maand het was. De nieuwe maan duidde het begin van een nieuwe maand aan en de volle maan het midden van de maand. Dit was de oude en door God geïnspireerde methode voor het tellen van de maanden.

Verbondstekenen

We dienen ons te realiseren dat deze ‘moadim, vastgestelde tijden’, werden vastgesteld voor dat er nog maar enig levend wezen geschapen was. God had reeds een agenda gemaakt met vaste afspraken waarop Zijn kinderen Hem konden ontmoeten. God vergist zich niet en Hij verandert ook niet. De Amplified Bible vertaalt Genesis 1:14 met: “laten het (deze lichten) tekenen zijn van en herinneringen aan Gods voorzienigheid”. Voorzienigheid wijst op een teken van Gods verbond. Deze vastgestelde tijden zijn tekenen van Gods overeenkomst met ons, dat Hij onze God is en dat wij Zijn volk zijn.

In het boek Hosea staat: “Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis”. Er ligt al eeuwenlang een sluier over de Kerk, waardoor men in onwetendheid verkeert aangaande Gods kalender. Dit heeft mede de scheiding tussen christen en jood in stand gehouden en ook leek het christendom hierdoor op een nieuwe religie met nieuwe feestdagen. De zonnekalender (Juliaans/Gregoriaans) en de heidens geïnspireerde feestdagen kwamen nu in de plaats van Gods kalender en Zijn feestdagen. Vele heidense feestdagen zijn afkomstig uit de Romeinse Kerk en opnieuw was ook hier weer de reden dat men de Kerk en zijn volgelingen wilde afscheiden van het joodse volk.

De feesten des Heren

Zoals in het verslag "De gemeente en het Joodse volk" al naar voren werd gebracht, staat er in Handelingen 3:21 dat de hemelen de Messias moesten opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher. Een van de dingen die de Heilige Geest weer wil oprichten in de Kerk zijn de festivals des Heren. De meeste bijbels vertalen het woord festivals met feesten. "De Here sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: De feesttijden des Heren, die gij zult uitroepen als heilige samenkomsten zijn mijn feesttijden. Dit zijn de feesttijden des Heren, heilige samenkomsten, die gij uitroepen zult op de daarvoor bepaalde tijd." (Leviticus 23:1-2, Leviticus 4)

Waar we vooral op moeten letten is het feit dat deze feesten geen joodse feestdagen worden genoemd. God noemt ze 'Mijn feesten', de feesten des Heren. Ook hier is de hebreeuwse betekenis van het woord 'de daarvoor bepaalde tijd' weer 'moadim of festivals'. Deze vastgestelde tijden, moadim, zijn er voor alle volgelingen van de God van Abraham, Isaak en Jakob, zowel voor de natuurlijke takken als voor de geënte. (Romeinen 11)
Deze vastgestelde tijden en feesten werden aan Israël gegeven met de opdracht om ze voor altijd in alle geslachten te vieren. (Exodus 12:14, Exodus 17; Leviticus 23)

Toen de kinderen van Israël uit Egypte trokken waren er vele heidenen die met hun meetrokken. Zij werden vreemdelingen of bijwoners genoemd en ook zij vierden de feesten en hielden zich aan de vastgestelde tijden. Als een gelovige uit de volken deze feesten onderhoudt dan gehoorzaamt hij niet alleen Gods geboden maar oefent ook zijn recht op burgerschap uit. (Efeziërs 2:19) Als u meer gaat leren over deze feesten zult u Gods wegen en Zijn verbond beter leren kennen. Vergeet niet dat een verbond een overeenkomst is tussen twee entiteiten; daarom ligt er in elk feest een belofte van God waarmee Hij Zijn verbond met ons bevestigt. Als wij niet op de hoogte zijn van de feesten of ze niet begrijpen dan hebben we ook geen weet van de belofte die God ons heeft gegeven.

Gods agenda

De meeste van ons hebben een druk leven en we dragen agenda's bij ons, zodat we onze gemaakte afspraken niet vergeten. In zekere zin heeft God ook een agenda in de hemel, waarin Hij speciale tijden heeft vastgesteld van heilige samenkomsten met ons in gezalfde lofprijs, aanbidding en ontmoeting met Hem. Op die speciale vastgestelde tijden zal Hij Zich ook in het bijzonder aan ons openbaren. Natuurlijk wil God ons elke dag ontmoeten en als wij tijd nemen voor Hem is Hij er ook altijd. Maar er wacht een bijzondere zegen voor Zijn kinderen wanneer ze Hem op die tijden en vieringen ontmoeten, die Hij voor altijd heeft vastgelegd in Zijn Woord.

In Leviticus 23 noemt God de vastgestelde tijd van de wekelijkse Sjabbat, evenals de 7 feesten des Heren die men in een jaar diende te vieren. Elk feest verwijst naar Jezus (Jesjoea), het verleden, heden en de toekomst en is een beeld van het verlossende werk in ons leven. De 7 feesten worden in twee verschillende seizoenen gevierd. Deze seizoenen komen overeen met de seizoenen in de landbouw. In Israël heeft men een regentijd in de lente (vroeg regen) en een in de herfst (late regen). Deze deling verwijst naar de twee verschijningen van de Messias op aarde: "Dan komt Hij tot ons als de regen, als de late en de vroeg regen, die het land besproeit." (King James vertaling van Hosea 6:3)

De lente- en herfstfeesten

De vier lentefeesten zijn: het Paasfeest (Pesach), het Feest der ongezuurde broden (Matsot), het feest der Eerstelingen (Bikkurim) en het Wekenfeest (Sjavoe'ot), ook Pinksterfeest genoemd. Het werk van de Messias bij Zijn eerste komst wordt het meest gezien in deze lentefeesten in relatie tot de vroege regen.

De drie herstfeesten zijn: de dag van het Bazuingeschal (Yom Teruah), wat bekend staat als Nieuwjaarsdag (Rosh Hashana), de dag der Verzoening (Yom Kippur) en het Loofhuttenfeest (Soekot). Deze herstfeesten vallen in de zevende maand, Tisjrie, waarin ook de late regen valt en inhoudelijk openbaren ze meer over de tweede komst van de Messias.

Volgens de Talmoed waren er twee opvattingen gangbaar onder de rabbijnen aangaande de komst van de Messias. De ene opvatting was dat Israël verlost zou worden in de maand Tisjrie; de andere was dat ze in de maand Niesan uit Egypte werden bevrijd en dus ook in deze maand verlost zouden worden. (Niesan is de eerste maand waarin het lentefeest van Pesach wordt gevierd) God gaf deze vastgestelde tijden en feesten aan de kinderen van Israël om hen voor te bereiden, zodat ze de Messias bij Zijn komst zouden herkennen. We weten allemaal dat het overgrote deel van het joodse volk Hem nog niet herkend heeft.

Jezus (Jesjoea) zei: "Gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken". In Matteus 24 vragen de discipelen Hem: "...en wat is het teken van uw komst?" Hij vertelt hun in vers 36: "Doch van die dag en van die ure weet niemand.." In Deuteronomium 29:29 staat er: "De verborgen dingen zijn voor de Here, onze God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen voor altijd..." Paulus schrijft in 1 Tessalonicenzen 5:1 "Maar over de tijden en gelegenheden broeders, is het niet nodig, dat u geschreven wordt:". De gelovigen uit de volken van de eerste eeuw onderhielden de Sjabbat, de feesten en bezochten synagogen, daarom wisten ze wat de profetische betekenis was. Vandaag echter verkeert het grootste deel van de kerk in onwetendheid aangaande deze dingen.

Verkeerde interpretaties

Ik ben er zeker van dat velen van u nu zullen denken: maar Paulus schreef toch dat het niet langer nodig was om de vastgestelde tijden en feesten en de wet te houden. Dit is een enorme studie op zich en ik moedig u aan om dit te onderzoeken. In mijn onderzoek kwam naar voor dat Paulus zich hield aan de feesten en de vastgestelde tijden. Veel van zijn geschriften heeft men verkeerd geïnterpreteerd vanwege de verkeerde vertaling van de woorden. Zo verwijst het woord 'wet' in het Nieuwe Testament bijvoorbeeld naar wetticisme, wat veroorzaakt werd door de toegevoegde rabbijnse wetten en niet naar Gods eigen wetten in het Oude Testament. Dit misverstand heeft christenen doen denken dat het Oude Testament met zijn wetten verouderd is.

In de brieven aan de Galaten en de Kolossenzen werd het vaak zo geïnterpreteerd dat de apostel Paulus de gelovigen die de feesten hielden, veroordeelde. Dat is echter niet zo; wat hij in feite zei was dat de feesten tot de Messias leidden. Ik zeg niet dat het houden van de vastgestelde tijden en feesten een voorwaarde is voor de behoudenis; maar gelovigen denken, door wat de Kerk hun heeft geleerd, dat zij de vastgestelde tijden en feesten niet meer hoeven te houden. De natuur van de mens is toch: 'als het niet moet doe ik het niet'.

De vastgestelde tijden en de feesten des Heren hebben alle gelovigen die Hem tot de Heer van hun leven hebben gemaakt heel wat te leren, ze brengen een nieuwe diepte en volheid in de relatie met Hem. In elk feest en op elke vastgestelde tijd in Gods kalender vinden we Jezus (Jesjoea) die, Zelf een Jood zijnde, al Gods vastgestelde tijden en feesten onderhield. Zouden ook wij er dan niet naar moeten verlangen die feesten te vieren die onze Heer vierde?

Ruth

In "de gemeente en het Joodse volk", zagen we hoe een niet-joodse vrouw, Ruth, zich verbond aan haar joodse schoonmoeder Naomi en aan de God van Abraham, Isaak en Jakob. Profetisch gezien was dit een voorafschaduw van het type Kerk en gelovige die zich verbindt aan Israël en het joodse volk. Toen Ruth zich aan Naomi verbond stonden alle vastgestelde tijden en feesten van de Heer reeds vast. Wanneer Ruth zegt: "Uw volk is mijn volk en waar gij zult heengaan, zal ik heengaan, waar gij zult sterven zal ik sterven", hield dat ook in dat zij deze zou onderhouden.

Wat Ruth eigenlijk zei was dat zij de wegen en wetten van het volk Israël tot de hare maakte. Uit deze gehoorzaamheid kwam het geslacht voort dat de Messias voortbracht. Nog een manier waarop de echte Ruth's van vandaag hun liefde, toewijding en trouw aan de God van Israël en het joodse volk kunnen tonen is door zich met hen te verenigen in het houden van de feesten. Stelt u zich eens voor wat voor impact het zou maken op het joodse volk als de Kerk wereldwijd de feesten en vastgestelde tijden zou gaan onderhouden. Dat zou de joden jaloers maken (Romeinen 11:11); het zou hen terugtrekken tot hun God, wat tot het uiteindelijke herstel van Israël zou voeren en dat op zijn beurt zal de terugkomst van de Heer inluiden.

De laatste vraag die een rabbi stelt aan iemand die zich tot het jodisme wil bekeren is: "Verbindt u uw persoonlijke bestemming aan de bestemming van het joodse volk?" Ik zeg niet dat u zich tot het jodisme moet bekeren, maar wel vraag ik u om uw hart te doorvorsen. We kunnen wel zeggen dat we van het joodse volk houden, maar is hun God onze God? Zijn we bereidwillig om te leren over Gods vastgestelde tijden en feesten, of zitten we vast in ons traditioneel denken? Deze vraag leg ik bij u neer, verbindt u uw persoonlijke bestemming aan de bestemming van de God van Abraham, Isaak, Jakob en het joodse volk en aan Gods wegen?

De lentefeesten

We leven in een bijzonder profetische tijd, waarin bijbelse profetie zich voor onze ogen ontvouwt. Gods verlossingsplan door Jezus/Jesjoea, de Messias, loopt als een rode draad door heel de Schrift, van Genesis tot Openbaring. Een gebied van grote betekenis, waarover de kerk nog weinig openbaring heeft, zijn de Feesten van de Heer. Er zijn er zeven en elk daarvan wijst naar Jezus/Jesjoea, verleden, heden en toekomst. God heeft voor al Zijn kinderen bepaalde feesten ingesteld. (Genesis 1:14; Psalmen 104:19; Leviticus 23). Hij heeft Zijn kalender niet veranderd noch opgeheven en die kalender is nog steeds in een proces van vervuld worden door Jezus/Jesjoea. Er ligt echt een sluier over de verborgen informatie in de Feesten en de Geest van God wil hierover openbaring geven aan de Kerk, zodat er nog meer kracht van God zal vrijkomen. In dit hoofdstuk zal ik een korte inhoud geven van de vier

lentefeesten: Pesach, het feest der ongezuurde broden (Matsot), het feest der eerstelingen (Bikkurim) en het wekenfeest (Sjavoe'ot) of Pinksteren. (Leviticus 23:4-22)

Toen God Zijn geestelijke kalender instelde zei Hij dat de maand Niesan "de eerste der maanden" zou zijn. (Exodus 12:2) Op die tijd verlost God Israël, Zijn "eerstgeboren zoon" (Exodus 4:22), opdat hij Hem zou kunnen gaan dienen. Het oudste van de feesten van de Heer is Pesach of Pasen. Dit werd voor het eerst gevierd op de 14de - 15de Niesan, op de avond voordat de Israëlieten Egypte verlieten en op weg gingen naar het Beloofde Land. (Leviticus 23:5) Het woord 'Pesach' betekent 'overslaan'.

Opdat de Farao nu eindelijk het hebreeuwse volk zou laten gaan zond God een doodsengel, die alle eerstgeborenen van Egypte doodde. God besloot, dat er voor elk huis dat het bloed van het offerlam aan de deurpost had aangebracht, redding zou zijn. God zou dit huis 'pesach', 'overslaan', en de eerstgeborene niet doden. (Exodus 12:13) Zowel het hebreeuwse volk als de vreemdeling (heiden) die het bloed had aangebracht, werd gespaard voor het oordeel van God. Dit is een volmaakt beeld van het vergoten bloed van de Messias voor ons. Jezus/Jesjoea, het volmaakte lam van God stierf om de zonden van de wereld weg te nemen. (Johannes 1:29) "Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel... daar Hij de zonden die tevoren onder de verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten worden (in het Engels: had overgeslagen). (Romeinen 3:25) Drie dagen later leidde Mozes de kinderen van Israël en de vreemdelingen die zich bij hen hadden gevoegd door de Rode Zee.

Seder

Het feest ter herinnering aan deze wonderlijke uitredding begint op de Sederavonden (de Paasdienst en de maaltijd). Ook Jezus vierde deze Sederavonden met zijn discipelen. Bij het overgrote deel van de Kerk staat deze maaltijd bekend als Het Laatste Avondmaal, maar het is afkomstig uit deze Sederavonden. Men kan niet ten volle beseffen wat er plaatsvond, als men geen kennis heeft van de Pesach Seder waar Jezus/Jesjoea aan deelnam.

We moeten beseffen dat de elementen die verwijzen naar het bloed en het lichaam van de Messias, niet werden ingesteld bij Het Laatste Avondmaal, maar reeds duizend jaar vóór Calvarie. Een van de belangrijkste elementen van de Seder is het drinken van de vier bekers wijn, die de vier beloften die God aan Mozes gaf in Exodus 6:6-7 benadrukken. Men noemt deze beloften de 'Ik zal' beloften. Jammer genoeg wordt er in het Nieuwe Testament alleen melding gemaakt van de eerste en de derde beker. (Lukas 22:17-20)

De derde beker wordt de beker der verlossing genoemd en die verwijst naar het feit, dat de Israëlieten 'verlost en teruggekocht' werden uit de Egyptische slavernij. Wat een verbazingwekkende vervulling hiervan vond er plaats, toen Jezus/Jesjoea de beker der verlossing nam en zei: "Dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden". (Matt. 26:28) Vanaf die tijd konden de discipelen niet alleen de bevrijding uit Egypte vieren, maar ook de geestelijke bevrijding door het geloof in de Messias van God.

Toen God Zijn geestelijke kalender instelde verklaarde Hij dat het Pesach "als een altoosdurende inzet" gevierd zou worden "in al uw geslachten". (Exodus 12:14, Exodus 24, Exodus 42 en Exodus 13:10) Voor de bijwoners van Israël, de vreemdelingen die zich bij

hen en de God van Abraham, Isaak en Jakob hadden gevoegd (de bekeerlingen uit de heidenen) en die ook het Overslaan (Pesach) van de Heer wilden vieren, golden dezelfde instructies als voor de Israëlieten. (Exodus 12:49; Efeziërs 2:19)

Pesach wijst op het bruiloftsmaal van het Lam. (Openbaring 19:9) Jezus/Jesjoea zei: "Ik heb vurig begeerd dit Pesach met u te eten, eer Ik lijd. Want Ik zeg u, dat Ik het voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het Koninkrijk Gods." (Lukas 22:15-16) Er ligt een enorme Messiaanse symboliek in de Seder en ik raad elke gelovige aan om er aan deel te nemen.

Feest van de ongezuurde broden

Het feest van de ongezuurde broden (Matsot) begint op de 15de Niesan. Het maakt deel uit van het Pesach en duurt zeven dagen. (Leviticus 23:6-8) Dan staat men vooral stil bij de haastige uittocht, waardoor de Israëlieten geen tijd hadden om het brood te laten rijzen. Het brood dat zij aten op hun tocht naar de ontmoeting met God in de woestijn was dus ongezuurd brood. Het hebreeuwse woord voor zuurdeeg is 'chametz', wat 'verval, zuur en corruptie' betekent.

Bij het vieren van dit feest diende men elk spoortje van zuurdeeg uit het huis te verwijderen en mocht er alleen ongezuurd brood gegeten worden. In de bijbel staat zuurdeeg voor zonde, dus moet in deze tijd alle zonde uit het huis verwijderd worden. Dit brood, matsot genaamd, is heel symbolisch, het ziet er plat uit met putjes erin. In de Schrift staat dat de Messias werd doorboord en verbrijzeld en dat wij door Zijn striemen genezen zijn. (Jesaja 53:5; 1 Petrus 2:24)

Vergeet niet dat Jezus/Jesjoea als onderdeel van de Seder maaltijd het brood nam, brak en zei: "Dit is mijn lichaam, doe dit ter mijner gedachtenis". Paulus onderwees de geestelijke betekenis van Pesach en de gemeente in Korinte vierde dit feest. "Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd. Want ook ons Paaslam is geslacht; Christus. Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg en slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid." (1 Korintiërs 5:7-8) De Heer komt terug voor een heilige Kerk zonder vlek of rimpel.

De Eerstelingen

Het Feest van de Eerstelingen (Bikkurim) wordt gevierd in de week van Pesach. (Leviticus 23:9-14) Toen de Israëlieten het Beloofde Land binnengingen, dat overvloede van melk en honing, moesten zij aan de Heer een gave brengen van de eerste opbrengst van het land. De priester nam, als deel van de tempeldienst, wat van het graan en hief het al wuivende naar de Heer op ten overstaan van het hele volk.

Een van de fundamenten van ons geloof is de opstanding van de Messias. Een afschaduwing van deze gebeurtenis kon men zien in het feest van de eerstelingen. Niet alleen stierf de Messias op Pesach, maar Hij verrees ook uit de dood op de dag der eerstelingen. "En als Ik van de aarde verhoogd ben zal Ik allen tot Mij trekken." (Johannes 12:32) Aan de apostel Paulus werd het verband geopenbaard tussen de opstanding van de Messias en dit feest. "Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn." (1 Korintiërs 15:20)

Na de vierde eeuw, toen het Romeinse Rijk zich officieel als 'Christelijk' bestempelde en zich afscheidde van zijn joodse wortels, begon men geleidelijk aan een aantal heidense feesten in

te lassen. Pesach en het Feest der Eerstelingen werden vanaf nu niet meer gevierd op de door God vastgestelde dagen in de Bijbel.

De Romeinse Kerk probeerde een kader te geven voor de viering van de opstanding, door aan het heidense feest ter ere van Istar, de lentegodin, een Messiaans tintje te geven. (in het Engels is Pasen Easter) Ze noemden het Pasen en het wordt tot op de dag van vandaag gevierd. De bekende symbolen van eieren, konijnen, kippen en snoep zijn misleidingen en een camouflage voor de bijbelse instelling van het feest.

Zou het aannemelijk zijn om het feest van de opstanding van de Heer te vieren op de dag dat die werkelijk plaatsvond, op het Feest der Eerstelingen, en dan vervolgens op die dag te gedenken dat Hij de vervulling van dit 'type' en de 'voorafschaduw' van dit feest is? Jezus/Jesjoea stond op uit de dood, als eersteling van allen die gestorven zijn; daarom is dit een feest van grote hoop en het herinnert ons eraan dat ook wij, bij Zijn Tweede Komst, opgewekt zullen worden. De vroege gemeente vierde niet alleen de opstanding uit de doden maar ook het Pesach, het Feest der Ongezuurde Broden en het Feest der Eerstelingen. Samen gaven deze feesten een goed beeld van de Messias, die ons verlossing van de zonde zou brengen en de gave van eeuwig leven.

Het Wekenfeest

Het Wekenfeest (Sjavoe'ot) staat geboekt als een van de meest dramatische feesten. Het werd vijftig dagen na het eerste Pesach in Egypte gevierd, toen de Israëlieten bij de berg Sinaï kwamen en daar de Tora ontvingen (de eerste vijf boeken van Mozes en de mondelinge wet). (Leviticus 23:15-22) Het woord Sjavoe'ot betekent in het Hebreeuws 'weken' en verwijst naar de zeven weken, waarin het hebreeuwse volk zich moest voorbereiden om de Tora te ontvangen. Gedurende deze tijd ontdeden ze zich van immoraliteit en de herinneringen aan de gebondenheid en werden een heilige natie, die gereed was om voor God te verschijnen.

De rabbijnen hebben deze gebeurtenis vergeleken met een huwelijk, en wel tussen God en het hebreeuwse volk. Net zoals een bruid zich gereedmaakt om haar bruidegom te ontmoeten, zo maakte ook het hebreeuwse volk zich gereed om Zijn bijzondere natie te worden en Hij werd hun God. Een heel jaar bleven de Israëlieten bij de berg Sinaï gelegerd. Ze werden daar door God onderwezen hoe ze heilig konden leven, en dat werd neergeschreven in de 613 geboden van de Tora. Deze geboden waren Gods bruidschat voor Zijn volk. Het overgrote deel van de Kerk erkent niet eens het bestaan van deze bruidschat!

Pinksteren

Nu noemt men dit feest Pinksteren (een Grieks woord dat vijftigste betekent), het feest waarop de Heilige Geest in de gelovigen neerdaalde. (Handelingen 2:1-4) Om een volle openbaring van deze gebeurtenis te krijgen zouden we Handelingen 2:1 als volgt moeten lezen: "en toen het Wekenfeest aanbrak kwamen allen in één plaats bijeen". We moeten er ons van bewust zijn dat toen de gelovigen bij elkaar kwamen om te wachten op de belofte van de Heilige Geest, zij in gehoorzaamheid aan de schriften het feest Sjavoe'ot en het geven van de Tora gedachten. Zij lazen specifieke, daartoe aangewezen gedeelten uit Exodus en Ezechiël, die verhaalden over de ongelooflijke wonderen en tekenen zoals vuur, rook en bliksemschichten, die er op die dag gezien werden.